

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΧΑ'ΙΝΕ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ

Η συνέχεια του ειδικού του Ποιητού με την άπογο μίας γενεάς δημίων.— Η μυστηριώδης νυχτερινή τελετή.— Τέ μαχαίρι των 100 άποκεφαλισμών!— Η στοιχειωμένες σπάδες.— Τι διηγήθηκε η «Μάγισσα του Γιόχ» στην άνηψιά της.— «Έφλησα τὰ χείλη της Κόρης του Δημιού».— Ο Χάινε και η Ίωσηφίνα.— Ο πρώτος του έρωσ.

Συνεχίζουμε από το προαιόνο φύλλο την άλλόκοτη περιπέτεια του Έρρικου Χάινε με την κόρη του Δημιού, όπως τη διηγείται στις νεανικές του άναμνήσεις ο μεγάλος Ποιητής :

«Όταν ό ένας από τους δώδεκα δημίους έσκαψε το λάκκο στη ρίζα της βελανιδιάς, ό παππούς της Ίωσηφίνας έλλησίασε. Αυτός δεν είχε βγάλει από πάνω του, όπως οι άλλοι συνάδελφοί του, τόν κόκκινο μαντίλι. Έβγαλε λοιπόν ένα δέμα πού το είχε κρυμμένο κάτω από το μαντίλι του, ένα δέμα λευκό, στενόμακρο, τυλιγμένο σέ σεντόνι. Άμέσως έγονάτισε στά χείλη του λάκκου και προσεχτικά τó έβαλε μέσα. Έπειτα, έπηρε ένα φτύρι και γρήγορα-γρήγορα έφραγε χώμα. Οι άλλοι δημίιοι στέκανε όρθιοι γύρω και παρακολουθούσαν σοβαροί και σιωπηλοί...»

«Ό λάκκος σέ λίγο γέμισε χώμα, και οι δώδεκα δήμιοι πάτησαν έπάνω, φέρνοντας κύκλο, σά σέ θρησκευτικό χορό...»

«Η δυστυχήμένη Ίωσηφίνα πού παρακολουθούσε τó μυστηριώδη έκείνο ένταφιασμό μέσ' από τόν κρυψώνα της, δέ μπορούσε νά βαστάξη περισσότερο. Τά μαλλιά της κεφαλής της είχαν σηκωθεί. Τό φτωχό κορίτσι είχε κυριευθεί από τέτοια φρίκη, ώστε έτρεξε νά κρυφτεί στην καμαρούλα της. Χώθηκε κάτω από τά σκεπάσματα της κι άποκομήθηκε.

«Την άλλη μέρα, τó πρωί, η Ίωσηφίνα ένόμισε ότι είχε ιδεί όνειρο. Άλλ' άμα βγήκε έξω, και είδε στη ρίζα της βελανιδιάς τó χώμα νισοκαμμένο, αναγκάστηκε νά παραδεχθί ότι όλα της περιστασιές βραδείας ήταν πραγματικά, άλλα φοβότανε νά τά μαρτυρήσθ.

«Γιά πολύν καιρό βασανίζότανε από την έπιθυμία νά μάθθ τι είχε θαστεί στη θεά έκείνη : Κανένα βρέφος ; ζωό μπώος ; ή τάχα κανένas θησαυρός ;... Άλλά δέν έπελε λέξι τó κανένα γιά τó νυχτερινό έκείνο περιστατικό, πέρασαν μήνες, χρόνια και ή άνάμνηση έκείνη άρχισε νά ξεθωριάζθ στο νού της...»

«Πέντε χρόνια άργότερα ό παππούς της πέθανε, και ή «Μάγισσα του Γιόχ», (ή θεία της) έπηρε νά παραλάβθ την Ίωσηφίνα γιά νά τή φέρθ στη Δύσσελδορφ. Τότε ή κόρη τóλημσε ν' άνοιξη την καρδιά της στη θεά της.

«Άλλ' ή «Μάγισσα του Γιόχ» ούτε έκπληξθ έδειξε, ούτε φρίκη, στο άκουσμα της άλλόκοτης έκείνης Ιστορίας. Άπεναντίας, της άκουσε χαμογελώντας και είπε ότι ούτε παιδί, ούτε γάτα, ούτε θησαυρός ; ήταν έκείνο πού έθαψε ό παππούς της μέσα στο λάκκο.

«Τι ήτανε λοιπόν ; ρώτησε περιεργθ ή Ίωσηφίνα.

«Τό μεγάλο μαχαίρι τού επαγγέλματός του, άπήνησε ή Μάγισσα. Τό μαχαίρι με τó όποιον ό παππούς σου έκοψε 100 κεφάλια καταδικών ! Και νστερ' από μικρή σκέψθ, έπρόσθεσε : «Υπάρχει ένα παλιό έθιμο, καθιερωμένο άπ'όλους τους δημίους, νά μη μεταχειρίζονται πειά τó μαχαίρι ή τή σπάθα με τόν όποιον έξετέλεσαν 100 φορές τó ύψηρο-οικαλό χρέος τους. Άλλ' ούτε και νά τó διατηρούν στο σπίτι τους. Γιατί τó μαχαίρι αυτό παύει πειά νά μοιάζθ με τ' άλλα. Έχει άποκτήσει μιά μυστηριώδη αισθητική ιδιότητα, είναι σά ζωντανό πρῶμα, δάλαγε κανεις, και γι' αυτόν ακριβώς τó λόγο έχει τέλος άνάγκη ν' άνακαυθθ σ' ένα τάφο, όπως ό άνθρωπος πού δουλέφει και βασανίστηκε πολύ στη ζωή του. Έκτός άπ' αυτό όμως, ύπάρχει μιά παλιόησι βαθεία ριζωμένη ότι ή τέτοιας μάγισσες, έπειτα από τούς συγχούς φόνους, γίνονται στο τέλος άπάνθρωπες, στοιχειώνουν και συχνά τις πάνει δίφρα αίματος, άσυγκράτητη και άχόρταγη... Καμιά φορά, έκει κατά τά μεσάνυχτα, μπορεί κανεις νά τις άκούση νά τρίβουν, ή μιά χλωπόντας την άλλη, μέσα στην όπλοθήκη, όπου θά τύχαινε νά βρισκούνται κρησινάμενες...»

«Κάνουν θόρυβο, με μανία άπερίγραπτη !... Μερικές μάλιστα σπάδες γίνονται δόλιες και κακούργες, ακριβώς όπως έμεις οι άνθρωποι. Τότε, άν κανεις πιάσθ μιά τέτοια στοιχειωμένη σπάθα δημίου στά χέρια του, τρελαίνονται, και αισθάνονται άσυγκράτητη μανία νά χτυπήσθ κανένα συγγενή ή φίλο του.

«Μ' ένα τέτοιο πράγανο, έπρόσθεσε ή

«Μάγισσα του Γιόχ» ένας από την οικογένειά μας έσοκώσσε κάποτε τó διδυμο άδελφό του.»

Και ή Μάγισσα έβ'βαίωσε την Ίωσηφίνα ότι με μιά μάχαيرا ή όποια είχε έκτελέσει 100 άποκεφαλισμούς μπορούσε νά κάνει τις σπουδαιότερες μαγειείες. Γι' αυτό λοιπόν έπηρε, την ίδια έκείνη νύχτα, την Ίωσηφίνα νά της δείξθ τó μέρος όπου ό παππούς της είχε θαστεί τη μάχαيرا. Και όταν έπληγαν έκει, ή Μάγισσα έξεέθαψε τó τρομερό όργανο, τó έφερε σπίτι και τόβαλε μαζί με τ' άλλα σύνεργα της μαγειείας της στην άποθήκη.

«Μιά μέρα —συνεχίζει ό Έρρικος Χάινε— παρακάλεσα την Ίωσηφίνα νά μου δείξθ τó παράδοξο αυτό όργανο ένν εκάτο καρατόμησηαν. Η φίλη μου έτρεξε άμέσως στην άποθήκη, και σέ λίγο έγύφισε κρατώντας μιά πελώρια σπάθα, την όποιάν κινούσε ζωηρά στόν άέρα γραφοντας κύκλους, ενώ με άγριο και απειλητικό χαμόγελο τραγουδούσε μιά στρογγύλη τού δημοτικού τραγουδιού :

Μήπως θέλεις τού λαμπρού σπαθίου τ' άτσάλλι

— πού εινε τού θεού σέ μένα δώρο—

ώ Έρρικε, άγαπημένε, νά φίλησθ ;...

Με τόν ίδιο τόνο της άπήνησε έτσι :

«Όχι ! στου λαμπρού σπαθίου τ' άτσάλλι

— πού εινε του νεού σέ σένα δώρο—

δεν μπορω να σκοφω τó κεφάλι

και να όσω το αιμάτινο μου φόρο !

Άλλα είν' ή λαχταρα στην καρδιά μου :

Θέλω στα παύθνα σου τα χείλη

ν' ακουμπήσω, ώ φίλη, τα όικα μου !

«Και έπειθε φοβότανε μη με πληγώσθ με τó άπεισο λιπιδί τού Δημιού, δέ μπορούσε νά ξευρνήθ τó άγκυλισμα μου, ΄βρησασα τó μπλοισι μου γυρω αλυ τη λιγνή της μεση και φίλησα τα περιφρανα χείλη της !

«Ναι ! παρά τó φραγανο πού είχε κόψει 100 ανθρώπινα κεφάλια, παρά την κοινή φήμη της αιματόρρεχτης αυτής γενεάς, έγώ έφλησα την ωραία κορη του Δημιού. Ήταν ή πρώτη μου άγάπη και την έφλησα στα χείλη !...»

«Και την έφλησα όχι μόνο από τρυφερο αίσθημα, αλλά και για να δείξθ την περιφρονήσι μου στις κοινωνικές συνθήκες της εποχής.

«Τη στιγμή έκείνη έσπινθηροβόλησαν μέσα μου ή πρώτες φλόγες δύο παθών. Τού έρωτα στις ώριπες γυναίκες και της λατρείας στη Γαλλική Παλιγγενεσία, τη νεότερη Γαλατική μανία πού μ' έφερε και μένα ένθουσιώδη πολεμιστή στα πεδία τών μαχών !...»

«Δέν θά δώσω λεπτομερέστερες πληροφορίες γιά τόν έρωτά μου με την Ίωσηφίνα, τη λεπτοκάμωτη και έξωτικά έρωμένη μου. Όμολογώ όμως ότι τó πάθος έκείνο άποτελούσε μονάχα τόν πρόλογο της μεγάλης τραγωδίας πού έμελλε νά παυχθθ σέ μεταγενέστερη περίοδο της ζωής μου.

«Έτσι και ό Ρωμαιο, πριν γνωρίσθ την Ίουλιέττα, είχε έρωτευθεί στην άρχή τη Ροζαλίνδα.»

Έρρικος Χάινε

ΑΠΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

«Η γυναίκες πού εινε έπεικεις προς τόν εαυτό τους, εινε άσθητότατες γιά τούς άλλους. Μιραμπώ

«Η έπιδέξιες γυναίκες κάνουν την άρετή τους νά μαραινεται και νά ξανανθίζει κάθε πρωί.

Μοντσκιέ

«Η άρετή τών γυναικών έχει πολλούς συνηγόρους άλλα πολύ λίγους μισήτορες. Έξετίες

«Γιά μιά γυναίκα τó ρομάντζα πού ζήφει νά δασκεδαστικά από τά ρομάντζα πού διαβάσει.

Θεόφιλος Γκιτιό